

Показания на Димитър Дончев – Доктора

Долуподписаният, Димитър Дончев, с агентурни имена: "Дончев", "Доктор Димитър Гамев", "Доктор Гетто" и "Афанасий Н. Василий", на 35 години, роден в семейството на селянина Дончу Ив. Малчев (майка Дона Ангелова) в село Добромир/Асарлък/, Констанца, живее в момента в горепосоченото село, на поставените ми въпроси, отговарям:

От раждането си до 1916г. през цялото време съм се занимавал със земеделие в родното си село заедно с родителите си.

През 1915г. при отстъплението на румънската армия, аз заминах с българската армия с 87 пехотен полк в град Гюмюрджина и в този полк служих като войник година и половина. В края на 1917г. дезертирах от този полк и се върнах у дома при родителите ми в село Добромир, където живях до 1918г./не е участвал във владайският бунт/, след което три месеца след отстъплението на германските войски в началото на април 1919г., за да не ме вземат в румънската армия отново заминах за България, като преминах нелегално границата през село Ново-Ботево.

След като пристигнах отново в България, се установих в град Варна и се записах в Комунистическия профсъюз, който бе под ръководството на Комунистическата партия на България. Живях постоянно във Варна до февруари 1920г., когато след като получих писмо от баща си, се върнах в страната, преминавайки границата през същия пункт в село Ботево. След като пристигнах у дома, се явих в 9-ти полк „камараш” в Констанца, тъй като съм отсъствал при свикването на набора, и след месец попаднах в 4-ти ескадрон на този полк, който се намирал в село Кишкарени, Кишиневски окръг (рус. Кишкарены, Кишиневский уезд), Бесарабия. Оттам след три месеца ескадронът се премести в град Комрат, Бендерски окръг (рус. Комрат, Бендерский уезд). Ескадронът остана в град Комрат до деня на Св. Димитър – октомври 1920г., след което се премести в *Базарясик*, където се установи целия полк. Тук ме прехвърлиха във 2-ри дивизион/ескадрон на същия полк, с който отпътувах за село Сулчук, окръг Силистра. В този дивизион служих до декември 1920г., когато дезертирах в България и преминах границата недалеч от село /не се чете/, тъй като моите комунистически принципи противоречаха на воинската служба за буржоазията, а освен това аз исках да замина за България, за да допълня своите знания и да чета комунистическа литература, която се издаваше във Варна, България.

Тук се явих в Дружеството на добруджанските бежанци при секретаря на организацията Михайлов, който ми даде препоръки и ме уреди да работя като чистач/прислужник в Държавната болница през 1922г., където работих до септември 1924г. Докато работех в болницата, по препоръка на Сираков – куриер в болницата, постъпих в Комунистическата партия на България и моята дейност включваше разпространение на печатни произведения и листовки на партията, тъй като бях член на звено от компартията, организирано в самата болница, а редовна връзка с партията поддържаше само Сираков.

Потвърждавам, че не съм участвал в комунистическото въстание през септември 1923г., тъй като във Варна бе направен само опит да се превземе казармата, но този опит всъщност бе неуспешен. След опита за въстание през 1923г. българското правителство предприе мерки за ликвидиране на комунистическата партия, и по този начин, комунистическата ядка в болницата, на която започнах да съдействам, започна да работи нелегално, тъй като се състоеше от членове, абсолютно предани на комунизма. Организирахме тайни заседания, защото листовките и печатните издания на комунистическата партия започнаха да се отпечатват предимно против българското правителство. Комунистическото звено, което бе под мое ръководство, бе арестувано от българските власти, въпреки че не е участвало в метежа през 1923г.

След деветдневен арест аз бях освободен, тъй като нямаше никакво доказателство против мен. През останалата част от 1923г. и до средата на 1924г. дейността на ядката се свеждаше

единствено до срещи и разпространение на комунистически манифести. През юли 1924г. в болницата в град Варна се появи Дочо Михайлов, който макар и да беше комунист, бе член на комитета на националната организация ВДРО, и се свърза със Сираков и във връзка с това и аз бях представен на Михайлов. Михайлов пристигна, за да се свърже с комунистическото звено, като каза, че организацията ВДРО пуска все по-дълбоки корени сред масите благодарение на националистическата пропаганда, която води ВДРО, а от друга страна нейните членове са организирани в чети, които отмъщават на румънците. Той ми предложи да отида в Добруджа и да продължа комунистическата пропаганда сред членовете на ВДРО. Този въпрос Дочо Михайлов беше съгласувал със София и с Върбан Петров и след десетдневни съвещания заедно с Г. Гицов, Йордан Гицов и Иван Каитана от *Голяма Кайнарджа*, и Тодор Господжаков от село Алфатар пресякохме границата при село *Ремалах* в посока към *Калиорджян*, окръг *Силистра*, откъдето продължихме пеша, като се движехме само през нощта, а през деня лежахме в гората. Тук, Дочо Михайлов, който имаше хора за свързка, ги събираше в гората и им даваше инструкции да не се доверяват и да не работят за ВДРО, защото дори и Добруджа да не се освободи от румънското иго, населението ще попадне под българско иго на българската буржоазия, а четите които мъстят и правят атентати трябва да спрат своята дейност, защото не носят никаква полза за угнетеното население, а единственото средство за освобождение на народа е комунистическата революция. Помня, че на това място изкарахме 2-3 дни в продължение на които Дочо Михайлов събра около 15 човека, имената на които не помня, тъй като бях нов в организацията. От *Кайнарджа Мика* продължихме пеша през гората към село *Караач*, където с помощта на човека за свързка Робу Токузев се събраха около 10 човека, на които бяха дадени същите инструкции, след това ние всички продължихме да водим комунистическа пропаганда във всички села от окръг Силистра, а именно: в село Топчии, където имаше човек за свързка, *Кгата Ванов* в Кутули, Добри Симеонов – в Караач, Милен Фрамов и други, имената на които не помня. В другите райони на Добруджа работеха бойни групи на ВДРО: в Тутракан – Цони Чанков от село Синан – селянин, в Алфатар – Стефан Боздуганов, в Добрич – Стайко Колев. Дочо Михайлов бе ръководител на всички ядки за комунистическа пропаганда, организирани тайно вътре да превземат ВДРО. Други групи от онова време не помня.

Аз работих в посочените села около 20 дни, а в края на септември 1924г. преминах в България близо до Калиакра заедно с Дочо Михайлов, и групите на Стефан Буздуганов и *Киран* Димитров от село Пет Могили и други. След като пристигнахме на българска територия в село *Бащино* нашата група проведе съвещание, на което Дочо Михайлов ни съобщи, че всички трябва да си разотидем по местата си, и по този начин Дочо замина за Русчук, а аз – във Варна, където се явих пред Атанас Костов – председател на дружество Добруджа, който ми предостави издръжка и квартира у Стоян Петров – бежанец от Добруджа. Във Варна аз редовно участвах в заседанията на ВДРО и поддържах връзка с Дочо Михайлов относно комунистическото движение. За да поясня това давам следната информация:

В края на 1923г. се е състояло съвещание в София или в Русе с участието на Дочо Михайлов – представител на комунистите и Иван Хаджииванов – от ВДРО, на което е било постигнато споразумение за водене на съвместна борба за освобождение на Добруджа, а когато тази провинция се освободи от румънското иго, населението трябва само да реши какъв режим иска. През февруари 1925г. българското правителство, в състава на което е професор Цанков и Русев, помолило ЦК на ВДРО да подкрепи правителството за разпускане на комунистическата партия в България. В резултат на това предложение бе организирана среща между членовете на ЦК на ВДРО и делегати от комунистическата партия на България, от които Дочо Михайлов и Върбан Петров се възпротивиха на идеята ВДРО да се намесва във вътрешните дела на комунистите в България. Бидейки информирано за позицията на комунистите, българското правителство предприе редица мерки, в резултат на които Дочо Михайлов, Върбан Петров и други бяха арестувани в София, а аз се скрих във Варна, защото

моята ядка бе разкрита и мен ме преследваха. Аз се крих до май 1925г., през това време поддържах връзка със Сираков – куриера на компартията на България, който ме препоръча на Иван Григоров от едно село близо до Добрич, с който реших да премина в Добруджа, тъй като в България се намирах в опасност.

Така преминах границата нелегално недалеч от село Кайрак и пристигнах в селото и отседнах у селянинаИванов. След няколко дни отидохме в село Бей-Бунар, Топчии, Кайнарджа Маре, където установихме връзка с хората на Дочо Михайлов, които посочих по-горе. След месец и половина заедно с Иван Григоров отново пресяхохме границата и преминахме в България, спряхме в град Бештепе, където се срещнах с Ст.Иванов с цел да се свържа с партията, но това се оказа невъзможно поради мерките от страна на българското правителство срещу комунистите и защото цялата партия бе дезорганизирана и разпусната. След 15 дни отново заедно с Ив.Григоров и с други младежи - Стоян Кръстев и Ясен Георгиев, и двамата от село *не се чете*, Силистренски окръг, пристигнахме в дома на Ст. *не се чете* и до септември 1925г. продължихме да се занимаваме с комунистическа дейност с познати от моя район в окръг Силистра и така започнахме да организираме селски комитети. В края на септември 1925г. заедно с горепосочените преминахме в България, като се спряхме в Бештепе и там се срещнах със Ст.Иванов, който ме свърза с Г.Стоянов от Шумен., на който съобщих за резултатите от комунистическата дейност в Добруджа. В Шумен живях 2 месеца, а през декември бях изпратен от Г.Стоянов, който ръководеше дейността на комунистите в Шумен, на границата със село *Дживел, Бештепе* и */не се чете/* със задачата да поддържа контакт с местните комунисти и да организира нелегалното преминаване през границата от България в Румъния. Тази дейност аз извършвах съвместно с трима другари до края на март 1925г., когато Г.Стоянов ме изпрати в Добруджа, където аз, използвайки своите контакти, трябваше да започна да помагам при организиране на групи и да продължа пропагандата сред добруджанци. За целта отново преминах границата нелегално заедно с тримата другари и се отправихме към село */не се чете/*. След като обиколихме редица села, в които провеждахме комунистическа пропаганда, в село Кайрак, Нойчо Попов - родом от Кайрак, който беше пристигнал от Бештепе, ми събщи, че Дочо Михайлов скоро ще бъде освободен, а след 15 дни ние заминахме за България в селои оттам изпратихме куриер до Бештепе, за да разберем точно кога ще освободят Дочо, куриерът се върна с вестта, че се очаква да амнистират Дочо. До 10 май 1926г. чакахме, докато амнистират и освободят Дочо Михайлов и останалите другари от затвора в Русчук, след това той отпътува за София и чак между 5 и 10 юни 1926г. дойде в Бештепе, където го посрещнахме аз, Нойчо Попов, Ив. Григоров, Жоку Георгиев, Стоян Оросичев и други. Дончу Михайлов ни събщи, че в София е разговарял с Петър Вичев - бившият председател на организацията на добруджанските бежанци, който му събщил, че е взето решение да се разпуснат групите от четници, чиято дейност на практика е безрезултатна и освен това е известна на румънското правителство и с това оправдава репресивните мерки, предприемани срещу българското население, освен това е взето решение да се организират селски комунистически ядки, за да може чрез тях да се завоюва доверието на населението. След това, приблизително в края на юни на нас ни бе предадено чрез Ив.Григоров, че областният управител на окръг Шумен иска да се свърже с нас.

Ние отговорихме, че сме съгласни да се срещнем и след 10 дни областният управител пристигна съпроводен от зам.управителя и двама агенти от Бештепе и Ив.Григоров ни изпрати до гората, намираща се в близост до това село и управителят ни събщи, че няма нищо да ни направят, ако ликвидираме румънските банди, които действат както на територията на Добруджа, така и в България. Дочо Михайлов отговори, че можем да приемем предложението, но управителят не вдъхва особено доверие. След 5-6 дни заедно с Д.Михайлов, Тодор Господжаков от Алфатар и Георги Гицов от Кайнарджа Мика.....Ясен Георгиевич и Ив.Григоров преминахме в Добруджа през село *Чимагор* и се отправихме към Кайнарджа Маре. В Добруджа посредством хората за връзка Дочо Михайлов уведоми нашите комитети за решението, взето от Петър Вичев съвместно с

Д.Михайлов да не се оказва никаква помощ (подслон, продукти, свързка и т.н.) на българските четници от ВДРО и да не се доверяват на тяхната дейност. Преди да преминем в Добруджа, аз и Д.Михайлов в Бештепе събрахме 10-12 човека, които членуваха в нашите комунист ядки (Ясен Георгиевич, Стоян Кокичев от същото село, Иван Григоров от село *Дарбаничку*, разположено недалеч от Добрич,Георгиев от Алфатар, Тодор Господжаков от Алфатар, Нейчо Попов от Кайрана, Киран Димитров от Пет Могили и...., които бяха уведомени, че съгласно прието решение, те вече нямат право да се организират в бойни групи на ВДРО. Както вече отбелязах, аз останах в Добруджа до 5 август 1926г. Заедно с другари и Дочо Михайлов в посочените села реорганизирахме селските комитети съгласно новата програма, докато Нейчо Попов не ни съобщи да се върнем в България, в село Николаевка, където трябва да се свържем с Иван Даракчиев – член на комунистическата организация на град Варна.

Аз, Дочо Михайлов, Ясен Георгиев, Ст. Кокичев, Киран Димитров, Калин Георгиев, Тодор Господжаков, Г.Гицов и Йордан Георгиев преминахме нелегално в България близо до село Суликота и отидохме в село Дживел, в добруджански район, където престояхме 5-6 дни, а Дочо Михайлов обикаляше околните села и провеждаше пропаганда.

Сутринта на 17 август, преследвани от жандарми, ние се скрихме в гората. Жандармите стреляха по нас и раниха нашия другар Йордан Георгиев, ние също отговаряхме на стрелбата със стрелба. по това време ние бяхме въоръжени с български военни карабини, част от които бяха закупени от военни, с които имахме връзки, а друга част ни бяха предоставени от ВДРО. Жандармите, като видяха, че им отговаряме със стрелба, прекратиха преследването. Раненият другар Георгиев изпратихме на количка заедно с Богдан Токучев в болницата в Шумен. След това аз заедно с Дочо Михайлов, Т. Господжакови Г.Гицов останахме в село Николаевка, за да се срещнем с Иван Даракчиев, изпратен от звеното на комунистическата партия в град Варна, но тъй като заради сблъсъка с жандармите ние закъсняхме и не го открихме на уговореното място, се върнахме в село Дживел, за да се срещнем с другарите, които останаха там, но не ги намерихме, защото бяха арестувани от българските власти. ние се скрихме в гората на село Дживел (Д.Михайлов, Тодор Господжаков, Г.Гицов и аз), за да изчакаме да си тръгне жандармерията и полицията, които ни преследваха, след което трябваше да се свържем с другите села. На 26 август следобед при нас дойде пастир, който ни съобщи, че бил..... от организацията ВДРО, и ни съобщи да бъдем предпазливи, тъй като нас ни преследват. Пастирът се върна при, с когото поддържаше контакт, и ние с удивление 2-3 пъти забелязахме, че към нас се предвижда в колона група от въоръжени хора. Опитавме да се прехвърлим в друга, по-голяма гора, но не успяхме, тъй като в нея имаше селяни. И когатостреля по нас, ние му отвърнахме със стрелба. Докато бяхме разположени разпръснати за стрелба - аз в средата, вдясно от мен Г.Гицов, а вдясно от него Дончу Михайлов, изведнъж забелязахме, че Г.Гитов е ранен в гърдите, а Д.Михайлов е убит.

Като видях това, останалите двама другари - Тодор Господжаков ипредложиха, да се предадем, но аз, знаейки, че ако се предадем, ще ни разстрелят, не се съгласих. Продължихме да бягаме, разделихме се и аз успях да се скрия в гората. След като се отървах от преследването, на другия ден отидох в Бештепе, откъдето преминах границата в Добруджа, като отседнах в село *Кайрак*, област Силистра, в дома на Иванов - член на ВДРО, където останах 7-8 дни без да правя нещо. В средата на септември 1926г. се върнах в България и заминах направо в София с цел да се срещна с Петър Вичев. Когато се срещнах с него, му разказах какво се случи с Д.Михайлов и другите другари, и го помолих да ми съдейства да бъда приет на партийна работа. Свързаха ме с Ив.Георгиев и продължих да събирам информационен материал и да пиша различни статии за положението на добруджанците, които публикувах в наново издавания вестник "Свободна Добруджа", като се занимавах с това до декември 1926г. Иван Георгиев, който беше едновременно член на ВДРО и Комунистическата партия на България ме уведоми, че трябва да замина за Сърбия като емигрант, т.к. ме преследват българските власти. Получих 1000 лв. от българската партия и в

Сърбия се установих в гр.Ниш, където след като се явих в полицията бях арестуван и задържан за повече от месец, след което, след като заявих, че съм член на групата на *аграрите*, ме препратиха във *Валики*....., където живях на свобода 2 месеца. След това продължих пътя си до Нови сад, Сърбия. Останах в Сърбия до 1927г., когато отпътувах за Виена с емигрантски паспорт, издаден от югославските власти в *Вонишор* на името на Димитрий Иванов. Във Виена се явих в Комитета на Балканската Федерация, където се свързах с Влахов и Г.Краснов. Не работех нищо и живеех със средства на организацията *МОПР*, като обикновен емигрант. Фигурирах в Добруджанското комунистическо движение до юли 1928г. През цялото време живеех на улица Гемщрасе 72. През юли 1928г. се сдобих с румънски паспорт с помощта на Стефанов от България - член на организация *МОПР* във Виена, който ме свърза с Влахов, под името Алексей Петрович, родом от гр.Кишинев, по професия търговец. Немските власти установиха, че паспортът е фалшив и го конфискуваха, аз се скрих, а българският студент Драгнев, който се яви за виза на документа, бе арестуван. През август 1928г. заминах за Берлин в компанията на един немски другар, чието име не зная. По това време Комитетът на Балканската Федерация се бе преместил в Берлин, където заминаха всички комунисти, записани в тази организация. След като пристигнах в Берлин в края на август, се срещнах с един български другар и той ме свърза с Влахов. В Берлин . В Берлин живях на улица Белоус Щрасе - 58 до юли 1929 година и през това време се запознах с един румънец .. Стофля: висок, brunet, гладко обръснат - 30-35 годишен, който ми каза, че е член на румънската Комунистическа партия. През период на моето пребиваване в Берлин Стофля бе посетен от един български комунист, за да го запознае с положението в Добруджа. През юли 1929, живеейки в Берлин се срещнах с Георги Краснов, който ми заръча да замина за страната, за да работя в ДРО. С тази цел, аз заминах през Сърбия и пристигнах в Констанца през септември 1929, съгласно дадените ми инструкции се явих пред адв. Димитър Върбанов. Който веднага ме свърза с Колясамий - директор на начално училище в Констанца и В.Л. Тодоров от България - Добрич, по професия общар. След като се свързах с тези личности, ние заедно започнахме да организираме областни комитети на ДРО и по този начин успяхме да създадем комитети в Добрич и Силистра. Областния комитет на Добрич се състоеше от трима члена а именно : д-р по медицина Чамурлински, Владимир Димитров - по професия общар - двамата от Базарджик и аз, като делегат на централния комитет. Областния комитет на Силистра се състоеше от Д-р-а по медицина Стефан Чернев, Кирил Божанов - по професия търговец - и двамата от Силистра. И Марин Станев - селянин от с. Вандаклия, обл.Силистра. Често организирахме съвещания, които обикновено се организираха в Добрич, в квартирата на д-р Чамурлински и в Силистра - в дома на доктор Чернов. В резултат на тези заседания бе решено, че горе-посочените комитети трябва на свой ред да организират селски комитети, за да организират селяните, за която цел в Силистра бе делегиран Владимир Тодоров, а в Силистра Марин Станев. В съответствие с получените задачи, в селата в които имах лица за връзка, делеганите то пролетта на 1930г. създадоха селски комитети в следните места :
Обл. Силистра: с.Кайран, Кайнарджа Маре, Бабук, Алфатар, Тараска, Карамур, Караач, Калипетрово и др.
Обл. Калиакра: с. Богданово, Суинчук, Стеясар, Апанча, Камак...

Не познавам хората, които са членували в селските комитети, тъй като няха връзка с тях.

Аз заедно с доктор *Чамурлински* подготвихме материалите за комунистическата пропаганда сред селяните, като Бюлетин на Добруджанската революционна организация, различни листовки, които предавахме на Димитър Ганев, техник, член на ДРО, който ги копираше и раздаваше на лицата за връзка. През юли 1930г. Димитър Ганев ми съобщи, че трябва да замина за Букурещ и на улица *Кобилческу* да се срещна с Георги Ганев с прякор Юра - член на ЦК на КП на Румъния, който искал да се свърже с мен. След като пристигнах в Букурещ на посоченото място, се срещнах с Георги Ганев и с паролата, която ми бе дадена, която в момента не помня, се разпознахме. Георги Ганев ми каза, че в борбата, която се води срещу

комунистическата фракция на *Луксимин*, групата *Барбу*, в която той членува е правилната и ме помоли да подкрепям тази група сред комунистите - членове на ДРО. Аз му отговорих, че ДРО не се намесва в тази фракционна борба и същата вечер отпътувах за Констанца, където живях първо на улица Таке Ионеску, а след това на улица Камараш в дома на собственика Бадулеску. Тук проведохме събрание с членовете на Централния комитет на ДРО, които одобриха моето решение относно това, че ДРО не трябва да се намесва във фракционната борба в комунистическата партия на Румъния. През август 1930г. след като Димитър Ганев бе арестуван в Констанца, аз упълномощих Владимир Тодоров - обушар от Добрич да отговаря за техниката на ДРО. С помощта на Димитрий Ганев - българин по произход, който вероятно е румънец, делегатът на секретариата ми предаде решението на Коминтерна и ми каза, че фракционната борба в румънската комунистическа партия трябва да спре, а аз му отговорих, че в ДРО няма такова брожение. Трябва да отбележа, че организацията ДРО не е подчинена на румънската комунистическа партия, а се намира под прякото ръководство на Комитета на Балканската комунистическа федерация и само на комунисти, назначени от ЦК на КП на Румъния, като Вл. Тодоров, се съобщават директивите на партията. Въпреки това, секретариатът и комитетът на ДРО подкрепят идеологията и тактиката на комунистическата партия.

След като се свързах с делегата на секретариата, аз заминах за Констанца, а след това за Добрич. В Добрич се срещнах с доктор Чамурлински и Вл.Тодоров, на които предадох разговора си с делегата на секретариата, и продължихме да поддържаме решението да не се намесваме във вътрешната борба на румънската комунистическа партия.

През декември 1930г. ЦК на ДРО проведе заседание в квартирата на Вл.Тодоров от Добрич, в което участваха д-р Чамурлински и Вл.Тодоров. Взе се решение да замина за София, за да се свържа с Петър Вичев - член на ЦК на ДРО, който трябваше да определи позицията на тази организация спрямо българската патриотична ВДРО.

В началото на ноември 1930г. заминах за София, където живях 3 месеца в дома на другаря Томов на улица *Комодин* 28, разположена в добруджански район. Срещнах се с д-р Петър Вичев и той ми каза, че трябва да се води интензивна пропаганда чрез публични събрания, разпространение на манифести, вестници и др. Петър Вичев ми каза, че трябва да се работи със селяните и да им се обяснява какво представлява ВДРО, т.е. каква буржоазна организация е. През април 1931г. се върнах нелегално в България и отидох в Добрич при Вл.Тодоров, проведохме събрание, на което присъстваше и д-р Чамурлински, и решихме да започнем кампания в Добруджа против ВДРО и по този повод написахме редица позиви и статии, които предадохме на Вл. Тодоров за отпечатване в бюлетин и за разпространение. През втората половина на април 1931г. делегат на секретариата, чието име не знам, и за когото говорих по-горе, ме извика в Букурещ, като ми уговори среща на улица Антим, срещнахме се и той ми даде инструкции до 1 май 1931г. да издадем манифести и да организираме демонстрации и събрания. Същият ден се върнах в Добрич и се срещнах с членовете на ЦК, които посочих по-горе, предадох им инструкциите от Секретариата, след това заедно с Вл.Тодоров редактирахме текста на манифеста, който остана в него, за да го размножи и разпространи. Денят 1 май премина спокойно, тъй като комунистическата партия в Добруджа бе още много слаба, а и властите предприеха своевременно строги мерки. През юни 1931г. като член на ЦК на ДРО аз заминах за Силистра, където в дома на д-р Чернова се проведе заседание на местния комитет, в което взеха участие *Кирил*.....от Силистра, Марин Станев от *не се чете* и д-р Чернов, на които дадох инструкции как трябва да поддържат Работническо-селския просъветски блок по време на предизборната кампания, а да разпространява манифестите бе упълномощен техникът Божанов. В Силистра останах 5 дни и живях в дома на д-р Чернов, след това се върнах в Добрич, където живях у Вл.Тодоров, който работи недалеч от полицията. Тук аз заедно с д-р Чамурлински и Владимир написахме и разпространихме всички манифести и бюлетини, приложени тук. След това на 15 юни 1931г. аз отново бях извикан в Букурещ от делегат на Секретариата на румънската комунистическа партия чрез

Вл.Тодоров, и се срещнах с него на улица Антим, казах му, че в Добрич се намирам под заплаха да бъда арестуван, делегатът ми отговори, че трябва да остана за по-дълго време в Букурещ, за да организирам Секретариата на организацията ДРО. В Букурещ живях от 15 юни до момента на ареста ми, но отказвам да кажа къде съм живял. В Букурещ съм се срещал единствено с делегата на Секретариата и свръзката ни беше *Хая Уманска, Ася Мичиник и Каролина*. Относно това, което бе открито в мен при обиска, заявявам:

1) Писмо, в което пиша за това, че съм говорил с брата на осъдения Станчев, да поеме всички необходими разходи за прехвърлянето на брат му и Николски от затвора *Аюд* в *Дофтам*, получено от МОПР чрез *Ас Мичиник*.

2) Относно писмото, озаглавено „Скъпи Цветов” и подписано от *Мечия*, отказвам да дам каквито и да било подробности.

3) Намереният в мен револвер и патрони за него, имам от другаря *Иван Даначев* – добруджански бежанец, родом от Добрич, който понастоящем живее във Варна, който ми даде револвера и патроните през декември 1930г., когато аз бях в същия град. Аз се въоръжих с този револвер, за да се защитавам от членове на ВДРО, които са ме заплашвали и постоянно го носех в себе, макар да нямах разрешение за това

4) Сумата от 15500 /петнадесет хиляди и петстотин/ леи е част от сумата 20000 леи, получени от делегата на секретариата на Румънската комунистическа партия за нуждите на организацията ДРО. Всеки месец аз получавах от делегата на секретариата, за който говорих по горе, по 20000 леи за нуждите на ДРО.

Това са моите показания, които аз потвърждавам и подписвам.

Подпис на Д. Дончев